Ο Μαγικός Κόσμος του παιδικού βιβλίου: Βιβλία από όλο τον κόσμο (Ένα φίδι στο σχολείο μου!)

Σάββατο, 6 Οκτωβρίου 2018

ΕΝΑ ΦΙΔΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΟΥ!

Συγγραφέας: Ντέιβιντ Ουάλιαμς

Εικονογράφηση: Τόνι Ρος

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριηλίδου

Ηλικίες: 5+

Εκδόσεις: ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ο Ντέιβιντ Ουάλιαμς γράφει για άλλη μια φορά μια ιστορία σουρεαλιστική. Μια ιστορία που θα κάνει τα παιδιά να γελάσουν, να φανταστούν και να ταυτιστούν. Ακόμα κι αν δεν θα μπορέσουν ποτέ να ζήσουν κάτι παρόμοιο με την ηρωίδα της ιστορίας. Γιατί είναι δυνατόν σε ελληνικό σχολείο να πει κάποια στιγμή ο δάσκαλος να φέρουν τα παιδιά τα κατοικίδιά τους; Αποκλείεται. Κι όχι γιατί δεν θέλει ο δάσκαλος. Και να θέλει δεν μπορεί να προτείνει κάτι τέτοιο. Κάτι τόσο έξω από τα καθιερωμένα. Κάτι έξω από το πρόγραμμα.

Στο σχολείο όμως που φαντάστηκε ο Ντέιβιντ Ουάλιαμς, μαζί με τον εικονογράφο Τόνι Ρος, ο δάσκαλος λέει μια μέρα στα παιδιά να φέρουν το κατοικίδιό τους. Κι εμφανίζονται χάμστερ, χρυσόψαρα, χελώνες, σκύλοι, γάτες κι ένα... φίδι. Ναι! Ένα φίδι! Ένας τεράστιος πύθωνας. Γιατί στη Μιράντα αρέσει πάντα να είναι διαφορετική, οπότε για κατοικίδιο έχει ένα τεράστιο, γλιστερό πύθωνα που ακούει στο όνομα Πηνελόπη. Κι ενώ στην αρχή τα παιδιά κάνουν “ΑΑΑΑΑΑΑ!”, στη συνέχεια περνούν ωραία με τη Μιράντα και την Πηνελόπη.

Όμως η διευθύντρια, η κυρία Φούσκωμα, έχει αντιρρήσεις. Ο δάσκαλος της Μιράντα, ο κύριος Φωτεινός, την υπερασπίζεται. Αλλά δεν μπορεί να κάνει και πολλά. Η διευθύντρια είναι αυτή που παίρνει τις αποφάσεις. Και γίνονται πολλά! Πολλά και αστεία! Και το τέλος είναι ανακουφιστικό αν και λίγο “φουσκωτικό"!

Δεν υπάρχει δίδαγμα, δεν βγαίνει κάποιες στιγμές νόημα. Δεν έχει καμία απολύτως σημασία όμως, γιατί η ιστορία αυτή ταξιδεύει μικρούς και μεγάλους. Δημιουργεί εικόνες, βοηθά τους αναγνώστες να φανταστούν, να προχωρήσουν την πλοκή, να την αλλάξουν, να προσθέσουν ζώα και περιπέτειες. Και ποιος δεν θα ήθελε να παίξει με την Πηνελόπη!

Αν ο αναγνώστης μπορούσε να μπει σε ένα βιβλίο, σίγουρα θα διάλεγε και αυτό. Όπου καγκουρό, κροκόδειλοι, ελέφαντες και γορίλλες κάθονται στα θρανία δίπλα στα παιδιά. Γιατί είναι ωραίο το σχολείο να είναι τελικά, όπως γράφει και ο συγγραφέας: “ένα σπίτι για κάθε λογής απίθανο πλάσμα”.